

HỒI THỨ SÁU MƯƠI CHÍN
NGÀN CÂN TREO SỢI TÓC

Trầm Lăng chép miệng gật gù:
-U Linh Cung chúa quả là lợi hại...Nhưng một ngày nào đó tôi nhất định sẽ làm cho nàng lộ mặt...

Khoái Lạc Vương vụt chồm tới tươi cười:

-Chuyện đó gác lại đi, bữa nay bản Vương có một chuyện khác hay lắm.

Trầm Lăng hỏi:

-Xin Vương gia cho biết !

Khoái Lạc Vương vuốt vuốt chòm râu:

-Hôm nay có thêm một người vượt ngàn dặm xa xôi đến tình nguyện xin làm môn hạ bản Vương....

Trầm Lăng nhướng mắt:

-À...ai thế?

Khoái Lạc Vương nói:

-Người ấy cũng là một anh hùng trong thiên hạ.

Trầm Lăng chớp mắt:

-Anh hùng trong thiên hạ?

Khoái Lạc Vương nói:

-Người ấy không những tửu lượng không kém túc hạ, mà võ công cũng e rằng không dưới nữa...Độc Cô Thương chịu mới bảy chiêu đã bại vào tay hắn.

Trầm Lăng hỏi:

-Bây giờ người ấy ở đâu?

Khoái Lạc Vương cười:

-Hắn với túc hạ là hai vì sao chói sáng lên một lúc, hà hà...

Thiên hạ anh hùng siêu việt đều tập hội nơi đây không phải là một chuyện đáng vui mừng thì còn gì nữa chứ?

Ông ta đứng phắt lên cười ha hả:

-Vì thế bản Vương muốn túc hạ gặp hần, bây giờ thì hần đang uống liên tu bất tận ngoài kia, túc hạ hãy đến cùng diện kiến nhau đôi ba chén...

Vừa nói ông vừa kéo Trầm Lăng ra dãy hành lang, rẽ qua phòng khách nơi vườn hoa bên trái...

Từ trong đó hơi rượu phát ra phưng phức. Giọng cười tiếng nói khề khà.

Yến Nhi đứng bên ngoài khẽ vén rèm ngó vào, khi nghe tiếng Khoái Lạc Vương cô ả rút cổ lui mất...

Bên trong rèm có tiếng người con gái cười nói:

-Phương Phương kính hảo hán ba chén, Bình Nhi cũng đã kính hảo hán ba chén, bây giờ tôi kính hảo hán ba mươi chén bộ chê ít sao mà không chịu uống hết chứ?

Một cô gái khác cười nói theo:

-Phải đấy nhe, hảo hán mà không chịu uống hết thì Chu Linh nó sẽ cắn đứt lưỡi hảo hán cho coi !

Giọng một người đàn ông cười ô ô.

Há, ba mươi chén mà nhăm nhe gì?...Đêm đây đếm đồ hết vào cái chậu vàng này rồi ta uống một hơi cho mà xem !...

Người ấy qua giọng nói xem chừng đã uống nhiều quá rồi, âm thanh âm phát nghe đặc sệt, tuy nhiên, Trầm Lăng vẫn nhận được hơi hám quen quen, nên xăng xái đi vào...

Nơi hành lang phòng khách sát cạnh vườn hoa, năm sáu cô gái mặc áo lụa mỏng manh nửa che nửa lộ xoắn quanh một gã đàn ông, mà vừa liếc qua, Trầm Lăng phát sửng sờ: Hùng Miêu Nhi !

Cùng đầu tóc rối bời, cùng áo đen phạch ngực, gương mặt hùng hừn đôi mắt tròn xoe...Hùng Miêu Nhi vẫn với phong độ ngày nào.

Người bạn thiết vẫn an lành, nổi vui mừng đã làm cho Trầm Lăng nghe cay cay nơi mắt...

Hùng Miêu Nhi vẫn chưa hay, hần hất hất chiếc chậu vàng không còn lấy một giọt rượu và cười hà hà:

-Rồi, rồi...Còn ai đâu? Ai muốn kính rượu ta nữa đâu?

Trầm Lăng mỉm cười lên tiếng:

-Tôi...còn tôi !

Hùng Miêu Nhi quay phắt lại, đôi mắt hần vụt như đứng tròng.

Rồi thỉnh linh hấn "Hùm" một tiếng ném chiếc chấu vàng nhảy phóng tới la lên:

-Trầm Lãng, trời ơi Trầm Lãng...Còn sống nhần đây mà !...

Hấn ôm chặt Trầm Lãng, hơi rượu từ trong mũi hấn khi khi...

Trầm Lãng cảm nghe từ con người của hấn tỏa ra một mùi thơm thân thiết, một mùi thơm ngậy ngất của tình bằng hữu, không thể tìm ra ở những người con gái...

Và y như dưới mắt hai người không có đám thiếu nữ mơn mớn đào tơ...Không có ai nữa cả, Hùng Miêu Nhi cặp vai Trầm Lãng, hai người lệt bệt bang trong vườn hoa, y như chỉ có họ là chủ nhân ông của vũ trụ...

Mây xám vụt nặng nề, nhiều tiếng sét chớp nổi lên và một trận mưa như trút...

Mặc kệ gió, mặc kệ mưa, Hùng Miêu Nhi vẫn phạch ngực áo lôi Trầm Lãng đi, hơi nóng từ trong người ra hừng hực...

Từ trong vườn hoa dẫn thấu bia rừng kohóng một bóng người, chỉ có cành lá đong đưa theo mưa gió, như nhảy múa vui mừng: "đại hạn phùng cam vũ, tha phương ngộ cố tri".

Đục nhớ lại lúc này, khi còn ở trong phòng khách, Khoái Lạc Vương vỗ vỗ vai hai người và nói: "Bạn thân lâu ngày gặp lại, giống như tình nhân ngàn dặm trùng phùng, không ai có quyền quấy nhiễu hai người trong giờ phút thiêng liêng này cả"...Trầm Lãng chợt cảm thấy con người tuyệt đại miếu hùng của Khoái Lạc Vương hãy còn nhiều nhân tính trong hàng ngũ ác ma...

Bước đi của Hùng Miêu Nhi nặng nề lạng quạng...

Hấn vung vung chiếc bầu rượu "tùng thán" và cười ha hả:

-Bạn...Rượu...trên đời này nếu không có bạn, không có rượu thì kẻ tự sát có lẽ sẽ nhiều hơn nữa, mà trong đó, người thứ nhất sẽ là "con mèo hoang" này...

Trầm Lãng đỡ vai hấn, mỉm cười:

-Con mèo rừng, say dữ rồi đấy nhé !

Hùng Miêu Nhi mở đôi mắt tròn xoe:

-Ai? Đứa nào say?

Trầm Lãng cười:

-Cả hai đứa đều say, say rượu và say tình bằng hữu...Này, tôi có nhiều việc đang muốn hỏi đây, phải tỉnh táo mà trả lời chứ...

Nhiều cơn gió mạnh hất từng đợt mưa rào rào cây lá, tiếng gầm tiếng sét chớp giăng...

Hai người vẫn cặp kè như hai kẻ dạo cảnh trong buổi trời quang đãng.

Trầm Lãng nói:

-Chẳng những bây giờ đừng say, mà sau này cũng không nên say nữa, nếu say kiểu đó thì lộ tẩy hết còn gì !...

Hùng Miêu Nhi vỗ ngực:

-Tên này mà có thể lộ tẩy sao?

Trầm Lãng lắc đầu:

-Say muốn chết mà còn bướng...này, bà ta cho cả Chu Thất Thất đến đây là đủ biết mưu kế của bà ta khó lường lắm đấy nhé...

Hùng Miêu Nhi cười:

-Con mẹ đó có thể làm cho Trầm Lãng phải e dè, thì quả là lợi hại dữ...

Làm thình một lúc, Trầm Lãng lại hỏi:

-Có phải thật bà ta sắp đặt việc đính hôn của Vương Lâm Hoa và Chu Thất Thất không?

Hùng Miêu Nhi thở hắt ra:

-Đàn bà...đàn bà...luôn luôn là không ra gì cả !

Trầm Lãng hỏi:

-Mà có phải Chu Thất Thất tình nguyện như thế không?

Hùng Miêu Nhi hừ một tiếng lớn:

-Thánh cũng chịu thua, hiểu không nổi lòng dạ họ.

Làm thình một lúc Trầm Lãng lại thở ra:

-Cũng không trách Chu Thất Thất được...Nàng thấy tôi tính chuyện với Vương phu nhân, thế tự nhiên việc gì Nàng cũng có thể làm được cả...tính tình của nàng anh thừa biết mà !

Hùng Miêu Nhi chớp chớp mắt:

-Nhưng ít ra nàng cũng phải biết dụng ý của anh khi làm chuyện đó chứ!

Trầm Lãng cười gượng:

-Thật ra thì có mấy ai có thể hiểu được rõ ý nghĩ và hành động của tôi, có lúc chính tôi, tôi cũng hoang mang không hiểu luôn cả tôi nữa...tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại làm cho nàng bị kích động, tại sao tôi lại lãnh đạm với nàng...

Hùng Miêu Nhi cười:

-Chuyện có gì không hiểu...Tại hanh cố tránh, tại anh chưa dám thừa hưởng ân tình, tại vì anh nghe chiếc gánh trên vai còn quá nặng...Cũng có khi anh cảm thấy không biết mình sẽ chết lúc nào !

Trầm Lãng buồn buồn:

-Có thể như thế !

Hùng Miêu Nhi nói:

-Đã khổ sở như thế, tại sao anh lại cứ gánh vác lấy chuyện nặng nhọc mãi làm chi !

Trầm Lãng thở ra:

-Thất có lúc tôi cũng muốn bỏ quách cái cho rồi...Trên đời có nhiều người, tội gì mình phải gánh trách nhiệm một mình chi cho mệt. Chẳng hạn như Khoái Lạc Vương tuy ác, nhưng đãi ngộ tôi rất trọng hậu, thì chuyện chi phải sống chết với hắn?...Nhưng tại sao tôi cứ dấn thân vào nguy hiểm?...A...Không ai có thể biết được những gì chứa ẩn trong lòng tôi cả !...

Trong khoảng vắng của mưa giông, của vùng đất lạ, có lẽ đã khơi động tình cảm thật của Trầm Lãng bên cạnh người bạn thâm giao...Có lẽ lần thứ nhất để lộ nhiều u uất...

Hùng Miêu Nhi mở to mắt nhìn Trầm Lãng như lắng nghe tâm sự bạn lòng...

Thật lâu, Trầm Lãng thở hắt ra:

-Tự nhiên, nó phải có nguyên nhân...

Hùng Miêu Nhi nói:

-Vì cái nguyên nhân ấy mà khiến anh bằng lòng chịu khổ sở, chứ không bằng lòng buông gánh nặng?

Trầm Lãng gật đầu:

-Đúng như thế !

Hùng Miêu Nhi băn khoăn:

-Nhưng nguyên nhân ấy là sao?

Trầm Lãng chép miệng:

-Chỉ vì Khoái Lạc Vương và tôi ở vào cái thế không cùng chung sống được, cho nên dù biết mẹ con họ Vương cũng là loài ác độc, dù biết họ đang lợi dụng

tôi, nhưng tôi vẫn bằng lòng hứng chịu, bằng lòng hợp tác với họ để trừ Khoái Lạc Vương.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

-Giữa anh và Khoái Lạc Vương tư thù sâu lắm hay sao?

Đôi mắt Trầm Lăng chớp ngời:

-Đúng thế !

Hùng Miêu Nhi hỏi:

-Về chuyện Bạch Phi Phi à?

Trầm Lăng nhếch cười:

-Anh tưởng tôi lại có thể vì một cô gái thế sao?

Hùng Miêu Nhi hỏi:

-Nếu không thế thì sao?

Trầm ngâm một phút, Trầm Lăng nói thật chậm:

-Những bí ẩn trong lòng tôi, có lẽ bây giờ chưa nói được !

Hùng Miêu Nhi hỏi:

-Chứ bao giờ mới có thể?

Trầm Lăng nói:

-Lúc Khoái Lạc Vương chết !

Hùng Miêu Nhi nói:

-Hắn không chết trước anh đâu...

Trong vòng sáu tiếng nói đó, nghĩa là trong cái chớp mắt thôi, Hùng Miêu Nhi đã điểm luôn bảy đại huyệt trên người Trầm Lăng...

Và cuối cùng là bằng một cùi chỏ thật mạnh, Hùng Miêu Nhi đã hất Trầm Lăng ngã lăn ra hơn bảy thước !

Thật là một chuyện bất ngờ trên tất cả những chuyện bất ngờ...

Cho đến sau khi bị điểm huyệt và bị hất ngã xuống, Trầm Lăng cũng không tin rằng Hùng Miêu Nhi là thủ phạm ! Tuy tay chân đã bất động, miệng Trầm Lăng vẫn như thường:

-Miêu Nhi chống nạnh cười sặc sụa...

Hùng sắc của kẻ say lữ như đột nhiên biến mất !

Trầm Lăng cắn răng và chột kêu lên:

-À...Người không phải... Khá, thật là giỏi !

Cái tên "Hùng Miêu Nhi" cười ha hả:

-Bây giờ mới biết sao? Trễ quá !

Trầm Lăng lấy lại bình tĩnh như thường!

-Long Tứ Hải, thành thật khen đấy !

Long Tứ Hải hai tay phạch rộng ngực áo, hấn vắn nháy đáng cách Hùng Miêu Nhi:

-Bây giờ hồi phục sự thông minh rồi à?

Trầm Lăng khẽ gật gù:

-Khi mới gặp người tại sông bạc Khoái Lạc Vương, ta đã cảm nhận người có đáng đáp của Hùng Miêu Nhi. Ta đã nghĩ trên đời này nếu cần giả mạo Hùng Miêu Nhi thì chỉ có một mình người làm được...

Long Tứ Hải cười:

-Thế sao lại để bị bẫy?

Trầm Lăng mỉm cười:

-Thứ nhất là đã đoán lầm, ta không nghĩ kẻ mang danh hào hùng như Long Tứ Hải mà lại đi làm chó săn chim mồi cho bọn ác ma !

Long Tứ Hải không giận mà lại cười:

-là một bài học đáng giá đấy chứ? Bất luận kẻ thông minh đến đâu, có trường hợp vẫn lầm, chỉ tiếc khi học được điều hay là người không còn thì giờ dùng được !

Trầm Lăng gật gù:

-Đúng, là con người ai tránh khỏi bẫy của con người !

Long Tứ Hải nói:

-Cũng cần phải nói thẳng, bọn này muốn cho người mắc bẫy thật cũng đã tốn quá nhiều công phu đấy !

Trầm Lăng nói:

-Hùng Miêu Nhi quả thật đã đến rồi, nếu không thì cho dù Khoái Lạc Vương có tài dị dung như thần, cũng không thể làm cho người giống rập khuôn như thế !

Long Tứ Hải cười:

-Người quả là thông minh, lúc dĩ dụng cho ta, đúng là Khoái Lạc Vương đã phải đặt Hùng Miêu Nhi nằm sát một bên, đã phải thận trọng từng ly từng tý...

Trầm Lăng nói:

-Nhưng còn...

Long Tứ Hải hốt nói:

-Người muốn hoả giọng nói chứ gì?

Hắn cười và nói tiếp:

-Bản lãnh nhái giọng của ta chắc người chưa biết? Dầu vậy, vẫn sợ người khám phá, nên phải dàn một cảnh say sưa, đã say thì giọng nói lè nhè, có ít nhiều biến cải. Người quên vụ mấy ả ép uống và ta đã bảo đổ cả ba mươi chén rượu vào chậu vàng à? Có thể mới say chứ...Nhưng thật sự người chỉ đứng ngoài nghe mà thôi, chứ đâu đã thấy, khi người vào thì chỉ thấy còn chiếc chậu không ! Hà hà, ai mà uống nổi!

Trầm Lăng mỉm cười:

-Thật là diệu kế, bất luận ai cũng không tài nào nhận ra sự giả trá ấy cả !

Long Tứ Hải nói tiếp:

-Huống chi lại còn...trời giúp nữa. Chính cơn mưa này mới làm cho ta vững tâm hơn, đã giúp ta thành đại sự. Mà cũng lạ, tại sao bữa nay tinh thần của người cũng có vẻ hoang mang, có lẽ người đã tới số rồi !

Trầm Lăng mỉm môi, nhớ lại chuyện vừa gặp Chu Thất Thất, nhất là chuyện Vương Lâm Hoa cho biết Hùng Miêu Nhi có mặt nơi đây...

Mất mấy giây, Trầm Lăng mới lên tiếng:

-Thế còn Hùng Miêu Nhi...

Long Tứ Hải cười:

-Có một chuyện thật, đó là chuyện Hùng Miêu Nhi đến đầu Khoái Lạc Vương.

Trầm Lăng nhướng mắt:

-Và Khoái Lạc Vương vì hồ nghi Hùng Miêu Nhi...

Long Tứ Hải nói:

-Không phải hồ nghi hắn mà chính là hồ nghi người. Vì khi tỉnh cơn rượu, Khoái Lạc Vương tìm không thấy Bạch Phi Phi, mà cũng tìm không được người, chuyện đã thành nghi vấn, ngay lúc đó, Hùng Miêu Nhi lại dẫn xác tới, cho nên tạm mượn con người của hắn để thử người...

Hắn nói tiếp trong giọng cười đắc ý:

-Chỉ thử thôi, không dè người hiện nguyên hình !

Trầm Lăng hỏi:

-Bây giờ người định làm gì tiếp nữa?

Long Tứ Hải cười sằng sặc:

-Khoái Lạc Vương đã ân cần dặn bảo, nếu người lộ rõ chân tướng thì sẽ giết ngay... Vì người giỏi quá, thông minh quá, hạng người như thế, Khoái Lạc Vương không muốn gặp lại !

Trầm Lăng cố dấu tiếng thở dài:

-Cũng tốt... Chuyện không ngờ nhưng vẫn có.

Long Tứ Hải càng cười lớn hơn:

-Không ngờ kẻ uy danh hiển hách như Trầm Lăng lại chết vào tay phường giặc biển à?

Hắn vừa nói vừa từ từ nhích tới...

Trầm Lăng vụt quát:

-Khoan !

Long Tứ Hải cười thật ác:

-Người có muốn kéo dài thời gian cũng chẳng ích gì, không ai cứu được đâu!

Trầm Lăng cười nhạt:

-Không, không cần việc đó. Ta chỉ muốn biết Hùng Miêu Nhi bây giờ ra sao?

Long Tứ Hải gật gật cười lớn :

-Tốt, thật là tốt... Thật đúng là sinh tử chi giao, đến giờ phút này mà người không quên hắn thì tình bạn quả là ít có. Được, ta cho người biết...

Tia mắt ngang tàng giống giông giống Hùng Miêu Nhi của Long Tứ Hải chợt tóe lên cực kỳ độc hiểm:

-Người cứ yên lòng, trên con đường đến âm ty người không cô độc đâu, có Hùng Miêu Nhi cùng bầu bạn...bây giờ có lẽ hắn đã lên đường và đang nóng nảy chờ người đấy !

Trầm Lăng hốt hoảng:

-Hắn...Hùng Miêu Nhi bị hại?

Long Tứ Hải nhướng mắt:

-Đúng !

Trầm Lăng vẫn còn hót hải:

-Ai... Ai giết hần?

Long Tứ Hải gằn gằn:

-Cho người biết, tại sao hần ỷ mạnh tại hần thắng được Độc Cô Thương, cho nên kẻ hành quyết hần cũng chính là Độc Cô Thương !

Trầm Lăng cố trấn tĩnh nhưng giọng hơi run:

-Nhưng...nhưng khi Khoái Lạc Vương chưa biết rõ chân tướng của ta thì sao lại giết hần? Nếu ta thật lòng trung với Khoái Lạc Vương thì giết như thế chẳng oan uổng lắm sao?

Long Tứ Hải lắc đầu:

-Thuộc hạ của Khoái Lạc Vương đều là kẻ tài trí, nếu không thì phải là những kẻ biết làm chuyện ác...Cả hai cái đó, Hùng Miêu Nhi không có, hần chỉ là tên vũ phu, hưu đồng vô mưu, chết một trăm mạng như thế, Khoái Lạc Vương cũng không hề tiếc.

Trầm Lăng làm thính một lúc rồi từ từ nhắm mắt lại:

-Đuội rồi, bây giờ người cứ việc xuống tay.

Long Tứ Hải nhích tới dựng nghiêng bàn tay phải...

Gió vẫn gào, mưa vẫn ào ào trút nước...

Nhiễm Hương tỳ tay nơi cửa sổ, tia mắt nàng như muốn xoi thủng màn mưa trắng xóa...

Trầm Lăng đi đâu?

Nhiễm Hương cứ đứng như thế thật lâu...

Có lúc cô ta bật cười...Chuyện biết khó được nhưng lòng cứ muốn...Thật là lạ lùng...

Tay nàng bất cứ đụng vào đâu, bất cứ đụng vào nơi nào trên vóc thân căng căng nhưa sống của mình, nàng cũng cảm như đó là bàn tay Trầm Lăng. Và cứ mỗi lần như thế, nàng cảm nghe thể xác đê mê...

Tại làm sao mà chỉ có thể một mình Trầm Lăng?

Nhiễm Hương biết rất nhiều đàn ông, có thể nói là nàng chỉ khẽ vẩy tay là khối người chạy lại, nàng không dè lại còn có một người đàn ông cự tuyệt nỗi sự quyến rũ của nàng, mà chính nàng lại không đủ sức để quên Trầm Lăng !

Và cứ nhớ đến Trầm Lăng là nàng cảm nghe xao xuyến lạ thường... Nàng chưa từng có một sự thèm muốn khao khát nào như thế.

Nhiễm Hương nghe hai má hừng hừng, nàng chống tay lên cằm nhìn trần trời ngoài mưa. Mưa tuy lạnh nhưng nàng lại nghe nóng ran cơ thể...

Thình lình ai bàn tay của ai từ phía sau choàng bịt cứng hai mắt của nàng... Và môt giọng cười nho nhỏ vang lên:

-Đố biết ai?

Tim Nhiễm Hương đập mạnh :

-Trầm...Lăng !

Một cái cắn nhẹ lên cổ Nhiễm Hương và nàng quay phắt lại kêu lên:

-Công...Tử...

Cho dù dị dung ra hình dạng như thế nào, cử chỉ tray trúa của Vương Lâm Hoa cũng không là cho Nhiễm Hương lầm được.

Vương Lâm Hoa cười ha hả:

-Giỏi quá, cứng giỏi quá !

Hắn lật ngửa mặt nàng lên hun như mưa bão...

Sự kích động thành thạo của Vương Lâm Hoa làm cho Nhiễm Hương bủn rủn tay chân, thân thể nàng quật quật quại quại như một tàn lá héo.

Vương Lâm Hoa bế xốc nàng lên đi lại phía giường...

Tuy đã chán ngấy Vương Lâm Hoa, nhưng Nhiễm Hương cũng không tài nào cương lại nổi giữa cơn thèm khát...

Thân nàng dán chặt xuống giường và mặt Vương Lâm Hoa dán sát vào mặt nàng.

Nhiễm Hương hồn hển:

-Quý...sao lại đến đây...Có thấy Trầm Lăng không?

Vương Lâm Hoa cười:

-Đừng nói...Đừng nói...

Nhiễm Hương vươn mình lên, giọng nàng như rên rỉ:

-Ừ...ừ...nhè nhẹ...nhè nhẹ...

Nàng siết chặt lấy Vương lân Hoa như con rắn quấn, nhưng trí nàng lại tưởng tượng là đang ghi Trầm Lãng...

Đàn bà thật là lạ, trong khi đang tận lực hưởng thụ với một người, họ vẫn có thể tưởng tượng đến một người mà họ thích.

Thân nàng uốn éo, miệng nàng cứ rên lên:

-A...Trầm Lãng...Coi, nè nhẹ...Trầm Lãng...

Vương lân Hoa vừa thở vừa cười:

-Đồ yêu đồ quý, Trầm Lãng, ta đang trông cho người chết đây...

Nhiễm Hương lại uốn người lên...

Bên ngoài gió mưa vẫn rì rào...

Bàn tay của Long Tứ Hải vừa nắm cổ Trầm Lãng hạ xuống, thỉnh thoảng có tiếng quát lạnh lạnh:

-Khoan !

Long Tứ Hải hết hồn quay lại...

Một bóng người áo đen ồm tong, như cây sậy lướt tới trong mưa gió: Độc Cô Thương.

Long Tứ Hải hoàn hồn:

-À...Độc Cô huynh, Hùng Miêu Nhi giải quyết xong chưa?

Độc Cô Thương hừ hừ trong cổ:

-Rồi !

Long Tứ Hải hỏi:

-Thế Trầm Lãng còn đợi gì nữa?

Độc Cô Thương lạnh lùng:

-Người không thể giết hắn !

Long Tứ Hải trố mắt:

-Sao vậy?

Độc Cô Thương nghiêng rằng:

-Con người như hắc phải được chết một cách tương xứng...Phải để ta giết hắc !

Long Tú Hải thở phào :

-Đã thế thì xin mời Độc Cô huynh !

Hắc mỉm cười lui lại, để nhường chỗ cho Độc Cô Thương.

-Gã thì không biết, chứ chuyện giết người thì hắc tin ở sự lão luyện của Độc Cô Thương lắm. Muốn ngộp một cái hay muốn kéo dài giờ phút dứt hơi, Độc Cô Thương đều có thể làm nản nhàn thỏa mãn...

Long Tú Hải mặc nhiên chịu kém hơn Độc Cô Thương về môn đó, và hắc cảm thấy đúng, con người của Trầm Lăng cần phải được một cái chết như hổ giỡn mồi.

Hắc điềm nhiên đứng yên chờ đợi...

Hắc hoàn toàn tin tưởng Độc Cô Thương, một con người khoái nhìn sự đau đớn của kẻ khác. Đó là một đặc điểm khiến Độc Cô Thương được Khoái Lạc Vương sủng ái: đủ can trường để làm chuyện ác, giỡn với một thể xác hấp hối mà không biết rùng mình !

Bên ngoài trời vẫn âm ỉ, nhưng gió mưa trong phòng bắt đầu hạ xuống...

Nhiễm Hương rướn mạnh thêm một cái rồi duỗi thẳng tay chân.

Vương lân Hoa cũng hơi thở dồn dập, nhưng hắc đã nhảy phóc xuống giường, mặc y phục vô tức khắc...

Nhiễm Hương vẫn ngửa mặt nhìn hắc. Cô ta, tất cả những người đàn bà đều cần một sự vuốt ve sau phút dập dồn...

Nhưng Vương lân Hoa thì không. Hắc không bao giờ có cử chỉ đó. Hắc là con người cần thỏa mãn, chứ không phải làm cho người khác thỏa mãn...

Hắc lo sửa soạn cho hắc, bỏ mặc Nhiễm Hương đang cần đến một bàn tay.

Và cô ta vụt nghe tức tối, tủi nhục.

Cô ta chợt cảm nhận ra mình chỉ là một món đồ...

Cô ta quắc mắt giận dữ. Cũng cặp mắt lẳng lơ lơ đãng như muốn đứng trông khi này, bây giờ bỗng lóc lên tia oán độc lạ lùng...

Vương Lâm Hoa ngó nàng, cười híp mắt:

-Ngồi đây không nổi à? Thấy không? Ta không giống những tên đàn ông khác mà...Không có một người đàn ông bản lãnh như Vương Lâm Hoa thì lấy ai thỏa mãn cho cô gái phóng đảng Nhiễm Hương !

Cô gái phóng đảng?

Nhiễm Hương quắc mắt nhìn Vương Lâm Hoa, cổ tay nắm chặt chiếc gối cắn răng, nhưng cơn bủn rủn vừa qua làm cho cô ta không tài nào nhấc nổi...

Vương Lâm Hoa nhìn chằm chập vào mắt cô ta và cười:

-Thôi, tối đã...Bây giờ thì bận lắm. Yên lòng đi, ta không để nàng hui quạnh lâu đâu !

Nhiễm Hương nghiêng răng và vụt hỏi:

-Người đi đâu?

Vương Lâm Hoa nói:

-Có người đang đợi !

Nhiễm Hương hỏi dồn:

-Ai?

Vương Lâm Hoa khẽ uốn mình:

-Chu Thất Thất.

Nhiễm Hương mở to đôi mắt:

-Chu Thất Thất? Cô ta cũng đến rồi à?

Vương Lâm Hoa gật đầu:

-Tự nhiên, cho cô hay nàng đã ưng ta rồi đấy nhé !

Nhiễm Hương trố mắt:

-Ừng người?...

Vương Lâm Hoa cười lớn:

-Nhưng cô cứ yên lòng, cô ta bây giờ chưa dùng được đâu, ta còn phải đến với cô...Cô thì quá phóng đảng, nhưng được cái vóc thân hấp dẫn quá...

Hắn cúi xuống dằng dằng lên ngực Nhiễm Hương và cười hềnh hếch:

-Có lúc tôi thật không hiểu cô luyện cách nào mà lại được...quá như thế này, chỉ tiếc Trầm Lăng là thằng ngốc không biết hưởng thụ...

Nhiễm Hương run giọng:

-Hưởng thụ...hưởng thụ...

Và nàng vụt chồm lên hai tay siết cổ Vương Lâm Hoa, rít lên giận dữ:

-Ác ma, ngươi là tên ác ma...

Vương Lâm Hoa giáng cho Nhiễm Hương một át ngã nhào, năm ngón tay hấn lên má nàng như máu...

Hấn trùng trùng mắt:

-Diên hử?

Nhiễm Hương bật ngửa trên giường la lớn:

-Ngươi giết ta đi...giết đi...

Vương Lâm Hoa hất hàm:

-Số ta không đến nữa hử?

Nhiễm Hương rống lên:

-Ngươi đến nữa ta sẽ liều chết với ngươi...động đến một ngón tay của ta nữa là ta sẽ liều chết với ngươi...

Vương Lâm Hoa cười lớn, hấn vò vò trên ngực Nhiễm Hương và nói:

-Đụng đến là liều chết à? Hay là không đụng đến rồi chết vì chịu không nổi? Thôi, bữa khác tiếp tục...

Hắn phóng mình qua cửa sổ, biến mất vào rừng cây...

Nhiễm Hương phục xuống giường khóc rống:

-Phóng đãng...cô gái phóng đãng...Trầm Lăng...Trầm Lăng...đi đâu? Đi đâu mà chẳng trở về?...

Độc Cô Thương nhìn Trầm Lăng bằng tia mắt lạnh băng băng...

Tia mắt của Độc Cô Thương lúc nào cũng tro tro như mắt chết, nếu bảo còn thần sắc thì đó là thần sắc của cầm hờn, oán độc...

Chính Long Tứ Hải nhiều khi cũng rung mình trước đôi mắt của Độc Cô Thương...

Hắn không biết khi Độc Cô Thương giết người, đôi mắt có biến đổi chút nào không?

Rồi hắn lại nhìn Trầm Lăng. Sắc mặt Trầm Lăng vẫn y nguyên, vẫn y như những lúc bình thường...

Long Tứ Hải khẽ cau mày: Một con người biết trước giờ sắp chết mà lại có thể bình tĩnh như thế này được sao? Trên đời, trừ Trầm Lăng ra, còn có bộ mặt nào như thế nữa không?

Và hắn chợt cảm thấy Độc Cô Thương và Trầm Lăng quả đúng là hai quái vật !

Và bây giờ thì một quái vật đang sửa soạn làm thịt một quái vật...

Một quái vật lạnh lùng sắp sửa cho tay vào máu, và một quái vật đang bình thản đợi chờ...

Long Tứ Hải càng muốn được nhìn kỹ trong giờ phút chót...

Không phải nhìn lối giết, mà là nhìn vẻ mặt...

Hắn muốn xem khi Độc Cô Thương xuống tay, vẻ mặt và nhất là đôi mắt có thay đổi gì không?

Hắn muốn xem ngay giờ phút chết, vẻ mặt Trầm Lăng, nhất là vành môi luôn luôn điểm nụ cười cố hữu ấy, có thay đổi gì không?

Bây giờ thì Long Tứ Hải trở thành kẻ sốt ruột nhất, hết nhìn khuôn mặt Trầm Lăng, lại nhìn vào đôi mắt trắng dã của Độc Cô Thương...

Hắn gần như nín thở đợi chờ...

Vương Lâm Hoa tung qua cửa sổ và băng mình trong mưa gió...

Hắn nghe phảng phất tiếng khóc của Nhiễm Hương, hắn khẽ nhếch môi, một sự thỏa mãn cực kỳ tàn nhẫn.

Vương Lâm Hoa sinh ra y như là rất thích nghe người khác khóc, nụ cười hắn càng rạng rỡ khi nghe tiếng rên la của kẻ khác...

Chính Vương Lâm Hoa cũng không biết tại sao, từ lúc nhỏ hắn đã thích xem người ta thống khổ nếu thấy người khác vui cười hạnh phúc thì y như là hắn đau khổ vô cùng...

Thế nhưng không bao giờ hắn nhận chịu là mình có tính tật đó, tự nhiên hắn càng không bao giờ nhận chịu có mặc cảm tự ti. Hắn không chịu hay không dám nhận chính vì mặc cảm tự ti ấy đã làm cho hắn trở nên thù hận tất cả...

Nhưng, trên đời, có lẽ người mà hắn sợ nhất là mẹ hắn.

Hắn thường tự nói với chính mình: Đối với mẹ hắn, hắn hết sức kính yêu và bội phục, hắn không bao giờ chịu nghĩ là sợ hãi, vì nếu nhận như thế thì hắn sẽ thù hận bà ta nốt !

Cái điều đó có thể nói là hắn bộc tức chung thân, nhưng hắn cũng cứ ngậm cam: ai cũng có gia đình, cha anh, thế tại sao hắn lại không có?

Mẹ của kẻ khác tại sao có thể hiền dịu nhu hòa, còn mẹ hắn thì tại sao lại không như thế?

Bao nhiêu vấn đề bộc dục đã lớn lên theo với hắn từ lúc nhỏ. Nhưng từ bảy tuổi trở lên, mỗi khi nghĩ tới những việc đó thì hắn lập tức xua đuổi ra xa...

Và điều lạ hơn hết là tất cả hành động thù - không biết trả thù ai, trả thù cái gì, hắn đều nhắm vào phụ nữ.

Hắn muốn làm cho họ tủi nhục, làm cho họ cất đầu lên không nổi, làm cho gia đình họ ly tán, cha mẹ họ chia lìa...

Bây giờ thì Vương Lâm Hoa đang băng trong mưa gió, hắn định đi tìm Chu Thất Thất...Hắn đang suy nghĩ làm cách nào cho Chu Thất Thất thống khổ suốt đời.

Tự nhiên hắn cũng nghĩ đến Trầm Lăng, vừa rồi hắn làm bộ đứng đứng nhìn Trầm Lăng và Chu Thất Thất chọi nhau, nhưng hắn biết trong tâm khảm Chu Thất Thất vẫn chỉ in mỗi bóng hình Trầm Lăng.

Cho dù sau này nàng có lấy hắn đi nữa, thì hắn cũng chỉ là hình nộm của Trầm Lăng mà thôi. Chuyện Nhiễm Hương vừa rồi càng làm cho hắn nhận chân điều ấy.

Hắn nắm chặt hai tay nghiền răng trèo treo, cơn giông "tật đó" gượng dậy trong đầu hắn.

Giữa cơn mưa trút nước ào ào, hắn chợt khựng lại, bóng người loáng thoáng

Hắn vuốt nước mắt nhìn kỹ, nhận ra Độc Cô Thương, Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi.

Độc Cô Thương đang trong dáng sắc sắp sửa giết Trầm Lăng, Hùng Miêu Nhi thì lại đứng chấp tay sau đít thông dong...

Ban đầu hần hơi ngạc nhiên, nhưng hần biết liền là Hùng Miêu Nhi "giả mạo", hần nhớ dưới trướng Khoái Lạc Vương rất nhiều kẻ giỏi tuyệt về thuật dị dung.

Vương lân Hoa chợt cảm thấy lòng hả dạ...

Hừ, Trầm Lăng rồi cũng bị mắc lừa !

Trong khoảnh khắc, Vương lân Hoa thật vô cùng đắc ý, không có cái gì có thể hình dung được sự đắc ý của hần.

Nhưng, dù gì, Trầm Lăng bây giờ vẫn là đồng bọn của hần, tự nhiên hần phải giúp Trầm Lăng.

Vương lân Hoa cân nhắc địa thế, cân nhắc một cái đánh - chỉ một cái thôi, nhưng phải trúng đích.

Hần biết trong vùng Khoái Lạc lâm này người duy nhất có thể cứu được Trầm Lăng chỉ có hần mà thôi.

Hần khẽ lắc đầu: Trầm Lăng quả có nhiều vận may không tưởng được!...

Độc Cô Thương nhích tới sát Trầm Lăng...

Vương lân Hoa vùng đổi ý. Tại sao phải cứu Trầm Lăng? Tại sao mình lại cho hần hưởng vận may là cái gì? Cứ đừng cứu thử xem vận may có tự nhiên đến với hần không? Hần chết thì có quan hệ gì với mình chứ?

À...Vương lân Hoa gục gặc: Trầm Lăng chết, có thể ngoài mặt Chu Thất Thất sẽ làm vẻ đứng đắn, nhưng trong thâm tâm nàng sẽ cực kỳ đau khổ. Tại làm sao lại không để cho cô ả đau khổ chứ?

Trầm Lăng chết, mưu kế của mẹ hần có thể lộ dở, nhưng chuyện đó quan hệ gì với hần?

Trầm Lăng chết là hần khỏa, hần sẽ mỉm cười nhìn cái đau khổ âm thầm...

Vương lân Hoa nhếch nụ cười dễ sợ...

Được, để cho hần chết !

Hần lựa gốc cây kín đáo, lựa một chỗ ngồi thoải mái chờ xem...

Có lẽ đây là một chuyện vui nhất trong đời.

Bây giờ thì quả là phải chết.

Hùng Miêu Nhi đã chết, Chu Thất Thất không biết ở đâu, Vương phu nhân ở xa Kim Vô Vọng thì lưu lạc...

Bây giờ, trên đời không còn ai có thể cứu Trầm Lăng nữa.

Độc Cô Thương bước tới cúi xuống nhìn...

Trầm Lăng thản nhiên nhìn lại...

Độc Cô Thương hỏi thật chậm:

-Trầm Lăng, ngươi có điều gì muốn nói?

Trầm Lăng khẽ nhếch môi:

-Không có gì...Được chết vào tay ngươi thì kẻ cũng hay !

Độc Cô Thương hừ hừ trong cổ nhưng rồi lại làm thinh.

Trầm Lăng nói tiếp:

-Chỉ vì ngươi là người duy nhất mà ta nhận thấy đúng là kẻ ác, vì ngươi không bao giờ có ý che dấu sự tàn nhẫn độc ác của mình, bằng vào thái độ đó, ngươi đã hơn hẳn những hạng giả danh quân tử !

Độc Cô Thương cười nhạt:

-Tốt, nghĩ tình vì câu nói đó của ngươi, ta sẽ cho ngươi được chết một cách êm ái...

Vẻ mặt hần lạnh băng băng, tia mắt vẫn lừ lừ trắng dã, hần không thay đổi một chút gì và hần vung tay giáng xuống...

Đắc mặt Trầm Lăng vẫn như không, nhưng nếu có ai dòm sát, sẽ thấy trong đáy mắt có sự thay đổi lạ lùng...

Không ai thấy cả, và Trầm Lăng từ từ xuôi tay, môi vẫn phảng phất nụ cười như đã nhận được cái chết vô cùng thỏa mãn...

Vietkiem.com